

"Hon fångar det moderna livets motsägelsefullhet" – Jenny Lindblom ställer ut i Kramfors

Jenny Lindblom är förra årets Höga kusten-stipendiat. Hennes utställning på konsthallen i Kramfors är en fascinerande och egensinnig kommentar till existensen i dagens globaliserade tillvaro.

Jenny Lindbloms konst rör sig obehindrat mellan motsatser och fångar mångtydigt det moderna livets motsägelsefullhet. Hon blandar populärkulturella uttryck med klassiska teman, Konst med stort K med reklamens bildspråk, modernt med historiskt, allvar och humor.

Det är ett nedslag i samtidens bildspråk som vill undersöka hur vi filtrerar verkligheten – och hur det i sin tur påverkar oss.

Hon är också okonventionell och dialektisk i sitt val av material. Lasergraverat akrylglas med LED-belysning, UV-känslig färg på linneduk, handduksorigami och frigolit med spackel – som ser ut som betong.

Jenny Lindblom förmedlar en bild av ett samhälle där människor ständigt är uppkopplade, alltid nåbara, vi kan hela tiden ta del av andra åsikter, kommentarer och bedömningar. Det är en manisk strävan efter kontroll som tycks bottna i en monumental osäkerhet, och som i förlängningen berövar oss en stor del av ursprungsupplevelsen.

Det tenderar också att skapa en konformism, vilket är paradoxalt i en tid av extrem individualism.

Det vore fel att påstå att internet reducerar de mellanmänskliga kontakterna, det är vi som låter den göra det, men resultatet blir det samma. Det finns appar för snart sagt allting, meditation, bekräftelse, you name it.

En viktig aspekt på Jenny Lindbloms konst är att hon själv är ett deltagande subjekt högst närvarande i konstverken. Hon är inte en kylig, distanserad iakttagare och kritiker, tvärtom skildrar hon något som är hennes eget och som hon fascinerats av.

Och det gäller givetvis många, ja förmodligen de flesta, av oss. Jag läser också betygsättningar på Tripadvisor.

Utställningen är betitlad Existence light. Det är namnet på ett typsnitt. Men också en mångbottnad ordlek med många möjliga betydelser.

Ytterst handlar det om vad vi vill göra av våra liv. Och den strävan skiljer sig inte alltid så värst mycket från människor förr och människor i andra delar av världen. Något som många missar i sin perspektivlöshet, och som lätt kan urarta till hänsynslöshet och exploatering.

Jenny Lindbloms konst är mångfacetterad och den väjer inte för nyanser och komplikationer. Den öppnar sig i flera olika riktningar, och även om den har modet att tala med hög röst räds den inte att låta betraktarens tolkningar vara lika giltiga som konstnärens.

Jenny Lindblom på Kramfors konsthall

Vad symboliserar en svan vikt av en vit handduk? Svaret beror på vem du är. Många i vår del av världen tänker nog på semester och avkoppling, turkosa vatten, långa vita stränder och paraplydrinkar. Men vad tänker personen som vikt handdukssvanen? Det är en av många frågor som Jenny Lindbloms aktuella utställning *Existence light* framkallar. Det är i egenskap av fjolårets Höga Kusten-stipendiat som hon nu ställer ut på Kramfors konsthall. Här finns både vägghängda verk och skulpturer skapade i trä, plexiglas, frigolit och av handdukar. Jenny Lindblom rör sig till synes obehindrat mellan många olika material. Trots denna bredd är det samlade visuella uttrycket ganska sparsmakat. Konsthallen som ofta känns trång verkar nu plötsligt väldigt rymlig. Det är glest mellan verken och många av dem är också ganska små. Det är ungefär som att gå på fin restaurang och inte bli riktigt mätt. Men för den som tar sig tid att läsa utställningstexten eller prata med den hjälpsamma personalen på konsthallen kommer verken att växa. Texten blir en karta som leder en till alla de små detaljer som ger utställningen ytterligare mening.

Den som är resvan och har ögonen på skaft kan lätt gissa sig till utställningens tema. Det första som möter en på väg in i konsthallen är nämligen en överdimensionerad frigolitskulptur som föreställer resesidan TripAdvisors logo: ett ugglehuvud. Skulpturen ser tung ut på det röda kakelgolvet och för tankarna till ett sandslott eller en betongutsmyckning. Utspridda på golvet ligger också några vita handdukskulpturer i form av tre svanar, en båt och så en skrynklig hög som respektlöst slängts på golvet. Hotellestetiken återkommer gång på gång och blir en röd tråd att följa. Den finns till exempel också i de fyra verk som är tryckta på linneduk med UV-känslig färg. De går i bruna toner och påminner om den 90-talskonst som fortfarande hänger kvar på mindre rika institutioner och hotell. Trycken är abstraherade former som jag först har svårt att identifiera. Det skulle kunna vara amöbor eller andra encelliga djur, men det visar sig att formerna är stiliserade pooler. Överallt finns liknande detaljer som knyter ihop alla verken och kopplar dem till temat. I två av plexiglasverken finns dekorativa cirkelmönster som vid en första anblick bara ser ut att vara luftbubblor i vatten. Men mönstren är egentligen tagna från bubbeldiagram som visar livstillfredsställelse i relation till BNP. Det är snyggt och smart gjort. Jag imponeras över att Jenny Lindblom lyckas framföra sociala budskap på ett så elegant sätt. Inte för att jag har något emot plakatkonst, men det skadar ju inte om gestaltningen av de politiska frågorna dessutom har lite snits.

Utställningstiteln *Existence light* är hämtad från ett typsnitt med samma namn. Titeln anspelar på ljuset som spelar en viktig roll i utställningen, dels vid framkallningen av de bruna trycken och dels i de lampor som får plexiglasverken att lysa som reklamtavlor. Jag associerar också titeln till det enkla och sorglösa semesterlivet. Men att kunna fly undan den slitsamma vardagsexistensen är en lyx som inte alla kan unna sig. Mitt favoritverk, *TrueTypeIII*, är en upplyst plexiglasskiva graverad med texten "I DON'T MAKE ENOUGH MONEY TO GO ON VACATION SO I'M GOING TO GET DRUNK THIS WEEKEND UNTIL I DON'T KNOW WHERE I AM." Här blir klassperspektivet fullt synligt och frågan om vem som egentligen har råd att åka på semester kommer upp i ljuset. Sällan visar sig klassklyftorna så tydligt som under skolloven, då vissa packar resväskorna medan andra blir kvar hemma med en ännu kärvare ekonomi än vanligt. Jenny Lindblom kritiserar skickligt semesterkulturen från flera olika håll. Det mest makabra exemplet är diskret infogat i ett av plexiglasverken. I ett inklippt litet webbläsarfönster, inte större än en tablettask, finns ett citat från en TripAdvisor-recensent som skriver "Brilliant Holiday! No refugees". Det är ett vidrigt omdöme som ger en riktig beska till hela utställningen. Det är skillnad på folk och folk. Turisten är önskvärd och välkommen, men inte

flyktingen. Klass är inte nödvändigtvis något statistiskt. Samma människa kan ha en klassposition i sitt hemland och en annan på resa eller på flykt. En akademiker från Syrien kanske plötsligt utför "enkla jobb" i Sverige, en västerländsk arbetare får tack vare sin köpstyrka en högre position i den fattiga semesterorten.

Mitt sammantagna intryck av utställningen är mycket positivt. Att verken inte riktigt fyller lokalen får mindre betydelse när alla de tankar som ryms i dem har trätt fram. På väg ut frågar en av de anställda på konsthallen om jag har sett att ugglan vid entrén har ögonen stängda. Kanske för att slippa se personen som viker handdukssvanarna eller flyktingarna som går under i det klara turkosa havet. Kanske för att få behålla sin bild av semesterresan som en oproblematiserad och lätt tillvaro.

Text och foto: Alveola Ämting

Volym 2016-06-30